



PODMANICZKY SZILÁRD

Elvetemült naplók (í.)

Zsinór függ a fekete éjben, lelóg, a vége rojtos, gyapjúpuha, a kötések és fonások fénylők, kemények, próbálom a fogammal, a faggyú íze, semmi nem közeleg, följebb állok, semmi nem közeleg, meghúzom, közeleg-e, fonott erős teste, ki lép, ki marad ki, zsinór függ a fekete éjben, kötél, közelebből minden az, sötét éjben nem látom már, nem látom soha, mi függ itt az éjben, jókora kötél, valami zsinór, nézem, ősz van benne, tavaszi készülődés, szülő-rántó kötél, féléj, s a reáboruló nappali szópászsma, kinek ki a megmondhatója, így vagy ott, a sehol rád generálozott mámora, pipi, itt érzi a súrló fejköveket, s a landolás izmunkáját a tokhalak között, a tankoló menetben ez nem kék, az nem kék, a felhők a szódával, agyam letté, pipi, magyar agyam, jön-megy a visszavonás, a viszontagság, (kívül minden tágasabb), bévül minden árnyasabb, kívül minden gátasabb, bívül vág a trapp, csontidegen hihegésfélével nem eresztelek össze, fekete kötél a sötét éjben, nem eresztelek, pipi.

*

Nem fontos, nem itt volt, nem ez az, nem emlékszem, nem innen, nem ezért, nem érte, nem ilyen, nem óta, mire nem, ez vagy az, minek látom, nem értem, ezt sem érem el így; szuszogva lassul a májusi hóban, isteni fehér fékberendezés.

Fölbredtem reggel. Fölültem a buszra, bementem kész lenni és, fogyott-nőtt a készen lenni. Ez az a tényleg, ahogy fogyton nő a létténylegesítés, a lét-ténylegesítés a semmi/kopp. (A) visszavonta' :(a).

*

Visszavonta őt a lét
vagy nem vonna vissza semmit
megállni a porban a percre
kijárni régi hült helyét
alakja volna semmi
elhagy és elfogy a válla
mire marad az idő
saját kertjére válva
nem mozdulhat semmi
belénk nyomva pecsét
mi reggelre hulló árnya
estig megszépül megint



hogy szép csak úgy tudja
kibírni szép fejét a kín
áll a lábam a porban
körötte por van adagokban
és el se jut a szájig
tudná megmondhatóbban
üres helye teliömlik
teltsége üres helyre vált
két birtokot cserél a föld
ezzel él ha áll
helyszerű az él
helyén magához térve lesz
kibontja lassú tételét
a tétlenné tette lét
ma múlik minden irány
ez idő önmaga szerint
hosszan átcsorog
a rés a résein
befogni újra nem lehet
lehetne nyílt korok
fűzött láncszemén
a porba bent veled
átlátni talán
áltató talányon
mi végre önkezeléssel jön
kopogva alányom
a fej élesen hamu
a hold beáll a nap felé
forró idővel szórja be
holta hűlt helyét

*

Majd ha eljön az az idő, és ott állok a nyitott kapuban, a hátam mögött patronokat durrogtat a szőrmédíszítés, feljön a csillagom a hálapizsamában, és elmondja, hol szűrta el. Nekem az lesz a pótfej ultra, ha valaki kitalál innen egy igazit.

Hentesek közt ritka, aki néma

*

A közelben megittam egy feketét, nagyon közel volt, felmentem a lépcsőn, mondtam, egy kávét, ritkán, ha úgy hozom, mondom, feketét, most azt mondtam, kávét, de feketét, megfordultam, kicsit csicseregtem, egy rész ajtó, egy rész üveg, már ami a bejárat felől felém ne mondd, jobb volt közelről ez a

kávét, mint messzebb, távolabb, az, amit látnék, a szemem fénye, kis hely, piszok kicsi, belenéztem a kávéba, lennék inkább földbirtokos, jószágos és dühös, nyirkos szende, ám e torz szó-szótlan nukleon, a működ, semmi nem működ: zsineggel trancsírozni fel egy kabát felét.

*

A helyzet. Amely iránt nem lehetünk soha elégtételek és tárgyilagosak: itt van. Hosszú készülődés után valóságghűen jelen, itt tortoroz, pomonekdál, körtizvál. Az éjjeli köd néha leszáll, alatta sütik a leghidegebb palacsintát, a lekvár: túró. A jó ízlés azt diktálja, hogy a kisgyerekeknek legalább egyszer egy izes palacsintával, amikor a feje még nem olyan borzasztóan nagy, be kell kötni a szemét. Már nem nagyon írom: a közel se tágul, és le is áll, amire megyek.

Pech, pechszéria, bokor, bokortűz, alapigen, alapnó, hiába szól, fejléc, dzsekkdugó, neked, a magnó. Hiába szól, sillerem, eremet fölverem, kés, jó féle?, fenő, fenett?, minden alacsony: beverem.

Látom, belemégy te a keszegszerrel.

Belemégy te a keszegszerű altest finom vonalán a tárcsahang óapastol fő-részenek, aki betápláljagat neked, gyors, béna habléány, amit tudok, te tudsz, rizsa, amit én tudok, nagy részt, minek vala, így megy úgy, lezuhan, e volt világ legfeljebb, így látszik neked.

*

Három éve volt e kettő, mit akarok, itt is, de nem látom, az Isten, Buzzle. Felálltam a piros tetőn és a hold felé indultam. Annyira ragaszkodtam, mint tányér a zsurlófa nedvesen ledöntött tönklapján. Bilincsbe vert a holdvilág. Ahogy megláttam, tudtam, hogy isteni az utolsó szolgám, szétkenem, szét fogom kenni a holdon, előbb egy felhőn, mondom, gyakorlatilag, minden nap, éjszaka elfutok, a testem 35 fokban, futok, hátulról a talpam, előlről a fejem látni, a kettő között ott rohanok, hiába éltem, és látom ezt, jobban, hiába halok meg, nem ez a kérdés, és nem is ilyesmi, nem erre helyezkedik, csak az, milyen dombon lakik a háza. Futok, fej, talp, nincs-e gyerek, fivér, hogy így, futok, rohanok, éppen, tovább, mindennél tovább, ahová Szem nem lát, Fül süket, Fallosz nem hatol.

*

Hatol.

*

A legnagyobb, ahogy a jelenlét felruház. Álrüház. Isten féle műbalhé. Az Óistenit, beljebb, szakasztott mása, csoda, hogy ez nem az ördög, magában lődörg, ilyesmi az ördög, és ilyesmi az istenfilé?

*



Három óra van, a homokban tudja, melyik a kvarc, tudja, melyik a boros-
üveg, tudja, melyik a bor. Semmi semmiről nem tud. Éppen ez, éppen ez, ettől
őrül meg a homok, a bor, éppen melyik nap nem?

*

Tudja, hogy itt ülök, karnyi a testi hála, soha nem is léteztem, suba alatt,
soha nem is, csak mint szülött, a szülők az ő korukban megtudják, a világ nem
áll, nem él, általam a fő halott. Hulladojen. Ez túlmegy, visszajön, nincs már
sehol, sosem, a világ vége kint lóg, látnád, kint lóg erezetten, kedvesem, ...kint
lóg a világ szakasztott vége.

tudjam, méterre vajon?

mennyire lehet még

hol van

hatalmas nagy testével lezuhan a porba és ott fakóan lassúnak tartja magát,
meghal. Mmm. Erre rávár. Nincs ilyen? Meghal. Végezetese. Az ő végezetese.

Vele pusztul a látványa.

Würtz Ádám: Tűnődő



WÜRTZ ÁDÁM: TŰNŐDŐ